

1 Megszólint a témáni Elifáz, és ezt mondta: **2** Ha beszélni próbálok hozzád, fáraszt-e? Mert ki tudja itt magába fojtani a szót? **3** Hiszen másokat intettél, és a lankadt kezeket erősítetted. **4** A botladozót talpra állították szavaid, és a roskadozó térdeket erőssé teted. **5** Most, hogy rajtad a sor, fáraszt? Amikor téged ér csapás, megzavarodsz? **6** Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen utad? **Jób 4, 1-6**

Szeretett testvéreim!

Jób történetéről mindnyájan tudunk beszélni. Sokaknak ez az egyik kedvenc, vagy mondjuk úgy meghatározó történetük nem csak az Ószövetségből, de az egész Szentírásból. Érdekes a férfinak a története, aki feddhetetlenül élt, Istennel járt, s rövid időn belül a jóléteből a legmélyebbre került. Elvesztette családját, gyermekei meghaltak, vagyona semmivé lett és még az egészségi állapota is igen megromlott. Ehhez az emberhez jöttek, és vigasztalást akartak nyújtani barátai.

Ma Elifáz első beszédének elejét hallottuk. Ez a férfi lehetett a legidősebb, mivel ő beszél először a barátok közül, s feltehetően még Jób apjának is a barátja volt. Alapos, szelíd, kedves ember, aki mélyen hitt Isten szentségében. Neve és származása is utal arra, hogy bölcs, illetve jártas, barátaival együtt az isteni tudományokban, egyfajta szakértője ennek a területnek. Ért a beszédhez, gyönyörűen építi fel mondanivalóját, bár nekünk, nyugati embereknek logikátlannak tűnik a beszéd gondolatmenete, de a kor és a bölcsességirodalom egyik kiemelkedő alkotása ez.

Beszédét úgy kezdi, hogy arra jó válasz nincs, hiszen ha Jób azt felelné, hogy valóban nehéz most hallgatni a beszédet, erkölcsileg máris legyőzötté válna, így Elifáz sok dolgot tud elmondani. Például, hogy Jób biztosan vétett Isten ellen, mert ez, amiben most él bizony büntetés. Elifáz

átlépi saját hatáskörét. Azért jött, hogy vigasztalást adjon barátjának, s szerinte pont azt is teszi, sőt megoldást ad helyzetére: Jób vallja meg bűneit s forduljon ismét Istenhez, akkor majd Ő is újra megáldja. Elfelejt ez a barát azt, hogy a kegyes élet nem egy jutalomosztás. Isten nem lekenyerezhető. Ő nem azt teszi, amit az ember elvár tőle. Ő saját ügyének érdekében munkálkodik.

Szeretett testvéreim! Mi magunk is hányszor megyünk vigasztalni. Hányszor nyitjuk ki száunkat azért, mert valakinek nehéz, és segíteni akarunk. Ezekből az esetekből pedig hányszor válunk elifázokká. Elmondjuk a sokszor betanult szövegeket, talán kioktatunk, azt gondoljuk, hogy mi ismerjük a helyzetet, és biztos választ tudunk adni. Ahogyan Elifáz sem értette meg azt, hogy Jób rászorul a vigasztalásra, hiszen önmagát senki nem tudja megvigasztalni, úgy mi is sokszor rávilágítunk: de kedves barátom, „a botladozót szavaid talpra állították, és a roskatag térdeket megerősítetted” (4), veled mi van akkor most?

Amikor ilyen különös heteket, hónapokat élünk, legyünk egymás számára jó, igaz barát, aki vigasztal, s nem kioktat. Akivel bár a fizikai találkozás egyre kevesebb lesz, de akivel a kapcsolatot nem szakad meg. Aki ott van, ha kell, hallgat, ha kell, és beszél, ha kell. Aki elmondja, hogy a keresztyén életünkben is van, amikor Isten elfordítja az arcát, s mi ennek okát nem tudjuk. Elmondja, van nehézség, van bizonytalanság, hiszen az emberek vagyunk, az emberek életét éljük.

Ilyen helyzetekben legyünk vígaszok, az aszályos időben imádkozzunk egymásért, támogassuk és bíztassuk egymást. Figyelmeztessünk, és mi is figyeljünk, hogy ne saját kegyességünkre, hanem Isten könyörületére támaszkodjunk minden nap.

Ámen

Felhasznált irodalom:

David Atkinson: Jób Könyve, Szervedés és kegyelem. Harmat kiadó, Budapest, 2005.
38-47

Brunner: Jób, kézirat. 15-18

Muntag Andor: Jób könyve, Fordítás és magyarázat, Luther kiadó, Budapest, 2003,
57-62

Benedikt Peters: Jób könyvének magyarázata, Miért kell az igazaknak szenvedniük?,
Evangélium Kiadó és Iratmisszió, Budapest, 2004, 69-77

C. van der Waal: Kutassátok az írásokat, IV.Kötet: Jób-Énekek Éneke, Iránytű kiadó,
Budapest, 1992, 5-12